

Mærke til den, hvis den ikke skulde være dem præsent. Der staar i Beretningen, at Clod-Hansen havde udtalt, at Læge B. havde været Morfinist indtil et langt senere Tidspunkt end 1893 og været det i høj Grad. Clod-Hansen mente, at Bedringen var indtraadt for en 6—7 Aar siden. Han benægtede heller ikke, at B. havde gjort sig skyldig i Misbrug af Alkohol, men han mente, at han havde lagt det af i de senere Aar. Clod-Hansen indrømmede ligeledes, at B.s Forhold havde været paa Tale mellem Karantænepersonalet. Hvad A. angaar, udtalte Clod-Hansen, at naar man vilde undersøge B.s Forhold, var der meget mere Grund til at undersøge A.s Forhold, idet han efter Clod-Hansens Mening var Morfinist i langt højere Grad og mere medtagen heraf og gentagne Gange havde gennemgaaet Afvænningskure. Clod-Hansen benægtede ikke, at han til flere Læger havde udtalt, at han var slet betjent med sine assisterende Læger, de 2 af dem vare Morfinister.

Det er altsaa den Beretning, der blev afgiven af Korpsslæge Rørdam til Sundhedsstyrelsen. Overfor dette havde den højtærede Minister ved anden Behandling et meget virkningsfuldt Vaaben til Raadighed, idet han kunde opløse en Skrivelse fra Clod-Hansen, hvori denne energisk protesterer mod Rørdams Referat og betegner det helt igennem som perfidt affattet, saaledes at han hverken med Hensyn til Enkelthederne eller Totaliteten vil vedkende sig Rigtigheden af Referatet. Denne Skrivelse findes Sp. 1351—52. Vi, der hørte Ministeren den Dag, vare ganske paa det rene med, at det ærede Medlem (Rørdam) stod miserabelt, og at han her var kommen endnu uheldigere af Sted end i noget af de to Tilfælde, jeg har nævnt. Men hvorledes skildre min Forbavselse, og jeg antager, at en lignende Forbavselse har grebet alle Medlemmer, der have læst disse Aktstykker, da man mellem dem finder et, hvori den samme Clod-Hansen giver en Skildring af de to Læger — den sidste ærede Taler var inde paa den samme Sag —, der ikke alene i alt væsentligt stadfæster Rigtigheden af den Indberetning, som Korpsslæge Rørdam har givet — jeg har meget omhyggeligt sammenlignet disse to Ting —, men i Virkeligheden giver et Billede af de to Læger, som er meget værre end det Indtryk, man faar ved at læse Korpsslæge Rørdams Referat. Efter en Indlænge, hvori Clod-Hansen gør opmærksom paa, at de to Læger vare ham bekendte fra

Begyndelsen af som Morfinister, og at han egentlig havde taget dem paa den Maade, at han havde paataget sig den Forpligtelse at se at komme ud af det saa godt som muligt, skriver han om dem begge — han fremhæver, at det gælder dem begge —, at han „aldrig i Tjenesten nogen Sinde har set nogen af dem saaledes paavirket af Alkohol eller Morfin eller deslige, at de vare ude af Stand til at passe Tjenesten paa fyldestgørende og værdig Maade“. Ved denne Udtalelse, som er fremsat frivillig, har Clod-Hansen givet disse to Læger et ganske bestemt Stempel, som ingen kan tage fejl af, thi det er ikke alene meningsløst, men det er ogsaa en Fornærmelse at sige om en Mand, paa hvem der intet er at sige, at han aldrig er set saa medtagen af Morfin og Alkohol, at han ikke kan passe sin Tjeneste paa en værdig Maade. Hvis man uden Grundlag sagde dette om en hvilken som helst Mand, vilde den paagældende med Grund føle sig fornærmet og bede sig fritagen for den Slags Fornærmelser. Ved denne Udtalelse er der altsaa sat et ganske bestemt Stempel paa begge disse to Mænd.

Saa siger Clod-Hansen videre: „Naturligvis er der sket Fejl i de 18 Aar, jeg har haft dem til Assistenten“. Det er ganske interessant at sammenstille denne Udtalelse med en Udtalelse af Etatsraad Hoff om den ene af de to Læger, idet nemlig Etatsraaden — det findes Sp. 1341—42 — om Læge A. skriver, at han „som bistaende Læge ved Karantænen aldrig nogen Sinde i de siden hans Ansættelse forløbne 24 Aar“ — hvordan 18 Aar kunne blive til 24, maa de paagældende Mænd om — „har gjort sig skyldig i Pligtforsømmelser eller i Fejltagelser“. Der er her en decideret Modsigelse mellem de to Erklæringer. Dernæst anfører Clod-Hansen — og det er ligeledes paa eget Initiativ — at Folk i Tidens Løb ofte ere komne til ham og have beklaget ham formedelst „den daarlige Hjælp“, han havde, og at han overfor de paagældende havde indrømmet, at det var en daarlig Hjælp, men dog fremhævet, at begge de omtalte Læger dog altid, „naar der var noget i Vejen“, havde henvendt sig til ham og faaet ham til at møde. Og saa tilføjer han — det lyder ganske mærkeligt — „at det ikke har været let at besørge Tjenesten med den daglige Bevidsthed om, at en af de Herrer en smuk Dag fik et Recidiv“. Det er ikke noget hyggeligt Billede, Karantænelægen her præsenterer os, og det faar en ganske